

Arrest

nr. 135 917 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , die verklaart van Surinaamse nationaliteit, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging en met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag van verklaring van inschrijving voor haar minderjarige dochter Z. M. E., geboren op 26 juli 2008, van Nederlandse nationaliteit, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in.

Op 8 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag van verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarig Nederlands kind, in.

Op 14 augustus 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 november 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) ten aanzien van de minderjarige dochter van de verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 08/06/2012 werd ingediend door: Naam: Z., J. M. E. [...], om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Op 08.06.2012 werd er voor het minderjarige kind een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981) ingediend.

Tot staving van de aanvraag werden op 07.08.2012 transactiebewijzen voor geldopname (bankterminal ING - periode jan.- apr.2012), een bewijs van overschrijving (door mevr. V.R Schaken) en opname van een bedrag van €1000 (Bank van de Post dd. 27.06.2012), twee bewijzen van enkele dagen vrijwilligerswerk in maart en mei 2012 door de moeder Z. N. [...], een arbeidsovereenkomst (Assist at Home - dienstencheques dd. 20.07.2012) en een arbeidskaart C (geldig tot 25.07.2013) van de moeder aangeleverd. In het dossier steekt daarenboven de geboorteakte en de toestemming van de vader van het kind (V. R. R. [...]) van het verblijf van het kind bij de moeder in België.

Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten. Aan de hand van de arbeidsovereenkomst kan afgeleid worden dat de moeder zou werken met dienstencheques sinds 1.08.2012. Er werd echter geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit kan opgemaakt worden hoeveel het eigenlijke inkomen uit de tewerkstelling bedraagt en met welke regelmaat de moeder van het kind over het inkomen kan beschikken bij gebrek aan loonstroken. Vandaar dat met de eigenlijke tewerkstelling van de moeder en het verkregen inkomen uit die tewerkstelling geen rekening kan worden gehouden.

Een enkel bewijs van een storting van door een derde en het bewijs kleine sommen geld te hebben ontvangen als onkostenvergoeding wegens vrijwilligerswerk, kan evenmin als bewijs van een voldoende bestaansmiddelen worden weerhouden. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker immers over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dit kan op basis van de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet besloten worden.

Voor zover de ticketjes van de bankterminal (opvraging van bedragen aan de bankautomaat van de Carnotstraat) zouden moeten aantonen dat betrokkene voldoende solvabel is, dient te worden opgemerkt dat expliciet in de wet en het KB is opgenomen dat rekening moet gehouden worden met de aard van het inkomen. dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen. Daarbij dient wel degelijk rekening gehouden te worden met bedragen die door derden ter beschikking worden gesteld, voor zover deze daadwerkelijk ter beschikking zijn. Gewoonweg veronderstellen, gezien betrokkene's moeder bedragen van wel 250 euro kan gaan afhalen, dat de moeder dus wel degelijk over voldoende geld kan beschikken zonder dat er werd aangetoond van waar het geld afkomstig is, is dus helemaal geen optie. Vandaar dat ook de 'afhaalticketjes' niet als afdoende bewijsstukken kunnen worden weerhouden.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er niet is aangetoond dat het minderjarige kind over een geldige ziektekostenverzekering te beschikt, die de risico's in België dekt voor een verblijf van meer dan 3 maanden zoals vereist overeenkomstig art. 50, §2, 4° van het voornoemde KB.

Een verblijf van meer dan drie maanden kan aan het minderjarige kind bijgevolg niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt een bevel tot terugbrenging gegeven binnen de 30 dagen."

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 08.06.2012 werd ingediend door: Z., N. K. [...],

om de volgende reden geweigerd :¹

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene deed 08.06.2012 een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlands kind (Z. J. M. [...]).

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers het kind niet meer komen vervoegen, gezien het minderjarige kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gemotiveerd.

De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

Indien de minister of haar gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing töt weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of haar gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus

uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, laat staan dat nog eens bijkomend gemotiveerd moet worden waarom een bevel tot terugbrenging werd afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd."

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd, laat staan dat het bevel tot terugbrenging een bijkomende motivatie vereist.

Verzoekende partij verwijst naar een arrest nr. 220.340 dd. 19.07.2012 van de Raad van State, waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dergelijke verwijzing is niet dienstig. Dit arrest heeft betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011.

In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermag om een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen, zonder nadere motivering, omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. De Raad van State oordeelt in die zin;

"Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zonder dat er sprake is van een verplichting. [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit [kan] als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven."

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied- het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(...)

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Die gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad van State, waarnaar verzoekende partij verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

De vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Het middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig."

2.1.3.1. Vooraf merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar middel beweert en in weerwil van wat wordt gesteld in het door haar aangehaalde arrest van de Raad van State dienaangaande (verzoekschrift, p. 3-4), de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

2.1.3.2. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat dat *"Indien de minister of*

zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, [...] het familielid van deze beslissing kennis [wordt] gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” en artikel 51, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit waarin bepaald wordt: *“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. (...)”* De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde ‘*instrumentum*’ worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het ‘*negotium*’ als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten worden vermeld.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling of op basis van welke feitelijke elementen zij heeft beslist om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging van haar minderjarige dochter af te geven.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij ervan uitgaat dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen nadere motivering behoeft.

De Raad merkt echter op dat uit de beschikbare gegevens geenszins automatisch kan worden afgeleid dat de verzoekende partij zich in een illegale verblijfssituatie zou bevinden, waardoor er in hoofde van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid zou bestaan. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, vloeit de eventuele illegale verblijfssituatie niet impliciet voort uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het is immers perfect denkbaar dat de verzoekende partij omwille van bepaalde redenen toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Uit de beslissing kan niet worden opgemaakt of de verzoekende partij buiten haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, al dan niet over een (andere) verblijfsground beschikt, zodat onmogelijk met zekerheid kan worden besloten dat aan de verzoekende partij een bevel ‘moet’ worden gegeven om het grondgebied te verlaten. In haar nota met opmerkingen vermeldt de verwerende partij artikel 7 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag voor de bevelen, maar dit kan niet in de beslissingen worden gelezen. *In casu* is het immers voor de verzoekende partij volstrekt onmogelijk om af te leiden op grond van welke bepaling haar een bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging worden afgeleverd.

De formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het eerste middel, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en tot terugbrenging, is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht (zaak C-200/02, zaak CHEN).”*

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht, verlenen de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt, het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Dienaangaande kan de in richtlijn 90/364 geformuleerde voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen niet aldus worden uitgelegd dat de minderjarige onderdaan zelf over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken, zonder dat hij zich kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid. Een dergelijke uitlegging zou immers aan die voorwaarde een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging in de uitoefening van het door artikel 18 EG gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf zou vormen, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten.

Voorts kan de toepassing van de communautaire bepalingen niet worden geweigerd aan belanghebbenden op grond dat de verzorgende ouder door een verblijf in een lidstaat de voorwaarden heeft geschapen waaronder haar ter wereld te brengen kind de nationaliteit van een andere lidstaat kon verkrijgen teneinde vervolgens voor het kind en voor haarzelf een recht van duurzaam verblijf te verkrijgen. Volgens het volkenrecht behoort het bepalen van de voorwaarden voor de verkrijging en het verlies van de nationaliteit immers tot de bevoegdheid van elke lidstaat, welke bevoegdheid met inachtneming van het gemeenschapsrecht moet worden uitgeoefend, en het staat niet aan een lidstaat om de gevolgen van de toekenning van de nationaliteit van een andere lidstaat te beperken door voor de erkenning van die nationaliteit met het oog op de uitoefening van de in het Verdrag voorziene fundamentele vrijheden een aanvullende voorwaarde te stellen.

Verzoekster heeft verder weldegelijk bewezen dat zij voldoende inkomsten heeft.

Zoals blijkt uit de arbeidsovereenkomst is zij pas beginnen werken vanaf 1 augustus 2012 en kreeg ze haar eerste loonbrief pas in de loop van de tweede week van september, d.i. NA 07.09.2012 en dus de laatste dag om stukken af te geven op de gemeente.

Verzoekster voegt haar loonbrieven bij haar stukkenbundel.

Verwerende partij had bijkomende documenten kunnen en moeten vragen, gelet op de arbeidsovereenkomst in haar bezit i.p.v. onmiddellijk een weigeringsbeslissing te nemen. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat verwerende partij nog tijd had tot 08.12.2012 om een beslissing te nemen. De beslissing is voorbarig genomen.

Ook stort de moeder van verzoekster elke maand een bedrag van minstens 750 € (soms 1.000,00 €) op de rekening van het minderjarig kind.

Het middel is gegrond."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekende partij stelt als zou de beslissing onredelijk zijn. Zij verwijst naar artikel 18 EG en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht. Zij stelt dat zij op voldoende wijze zou bewezen hebben voldoende inkomsten te hebben. Zij zou beginnen werken zijn op 1 augustus 2012, en zou haar eerste loonbrief pas na 7 september 2012 hebben gekregen, de laatste dag om stukken af te geven op de gemeente. De loonbrieven worden nu wel voorgelegd. De beslissing zou onzorgvuldig en voorbarig zijn, omdat geen bijkomende documenten zouden zijn opgevraagd. De moeder zou elke maand een bedrag van minstens 750 euro op de rekening van het minderjarige kind storten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, en zich dient te bekwamen in de procedures die zij zelf inleidt. Waar nodig dient verzoekster haar dossier tijdig te vervolledigen met documenten of elementen die relevant kunnen zijn bij de beoordeling van haar aanvraag.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RW, arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

Dat verzoekster pas half september 2012 een eerste loonbrief zou hebben ontvangen, na de zagezegde uiterste datum van 7 september 2012 om stukken aan het dossier toe te voegen, ontslaat verzoekster niet van de verplichting om die gegevens over te maken, zeker wanneer die documenten en/of gegevens de beslissing zou kunnen beïnvloeden. De bestreden beslissing dateert van 19 november 2012. Verzoekster had dus tijd genoeg om deze gegevens alsnog aan te leveren.

Alleszins is het zo dat met gegevens die laattijdig, en zelfs na de genomen beslissing worden aangeleverd, geen rekening kan worden gehouden.

"Verzoekster, die een vestiging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische schoonzoon moet bijgevolg aantonen dat zij ten laste is van haar schoonzoon.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Verzoekster betwist niet dat zij de door de Dienst Vreemdelingenzaken opgevraagde stukken niet heeft ingediend doch enkel een verklaring van tewerkstelling van haar dochter heeft ingediend. Evenmin blijkt uit de aanvraag tot vestiging dat zij de

gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft gewezen op haar bijzonder afhankelijke" situatie door haar bedlegerigheid, bejaardheid en het zich niet meer kunnen verplaatsen. De verwerende partij kon bijgevolg geen rekening houden met deze elementen aangezien zij hiervan niet op de hoogte was voor de bestreden beslissing werd genomen."

(RW nr. 5938, d.d. 18 januari 2008)

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij verwijst naar de zaak C-200/02, zaak Chen, maar maakt niet duidelijk op welke wijze die verwijzing zinvol zou kunnen zijn om de thans bestreden beslissing te bekritisieren.

Nu vaststaat dat verzoekster zelf in gebreke is gebleven om haar dossier zorgvuldig samen te stellen en aan te vullen, is een schending van de redelijkheidsplicht niet aangetoond.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat is niet het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is."

(RW nr. 9420 van 31 maart 2008)

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3.1. Waar de verzoekende partij de schending opwerpt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet aangeeft welke bepaling van deze richtlijn zij geschonden acht. Verder werd deze richtlijn opgeslorpt door richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004. Het komt de Raad niet toe ten behoeve van de verzoekende partij te gaan invullen welke bepaling van de voormelde richtlijn geschonden zou zijn. Alleszins werd richtlijn 2004/38/EG omgezet in Belgisch recht in de artikelen 40 e.v. van de wet van de Vreemdelingenwet derwijze dat de verzoekende partij niet dienstig kan steunen op de schending van bepalingen van de betrokken richtlijn.

2.2.3.2. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van de dochter van verzoekster, thans de eerste bestreden beslissing, vindt haar juridische grondslag in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)"

Blijkens het administratief dossier vroeg de dochter van de verzoekende partij op 8 juni 2012 een verklaring van inschrijving aan in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hierbij werd de dochter van de verzoekende partij gevraagd om ten laatste op 7 september 2012 bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te leggen.

Voor het nemen van de bestreden beslissing legt de verzoekende partij de volgende stukken voor: arbeidsovereenkomst dienstcheques waaruit blijkt dat Z.N. op 1 augustus 2014 in dienst treedt, 18 uittreksels van ING waaruit blijkt dat in de periode januari-mei op regelmatige tijdstip geld opgevraagd werd, een uittreksel van de bank van de Post waaruit blijkt dat op 27 juni 1000 euro ten voordele van de dochter van de verzoekende partij gestort werd, en dat op dezelfde dag het geld van de rekening gehaald werd waardoor het saldo op 13 juli 2012 0 euro was.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat op basis van de neergelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat de minderjarige dochter van de verzoekende partij aan de voorwaarde voldoet voor het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze haar eerste loonbrief pas na 7 september 2012 gekregen heeft, wijst de Raad erop dat ze voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld dat ze haar loonbrief slechts na 7 september 2012 zou ontvangen, terwijl bij de aanvraag uitdrukkelijk werd gevraagd om ten laatste op 7 september 2012 bewijsstukken van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar moeder elke maand een bedrag van 750 euro (soms 1000 euro) op de rekening van het minderjarig kind stort, wijst de Raad erop dat dit voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij werd meegedeeld. Uit de neergelegde stukken blijkt dat er slechts één keer 1000 euro op de rekening van de minderjarige dochter van de verzoekende partij werd gestort. Uit geen enkel stuk of verklaring kon de verwerende partij afleiden dat dit op regelmatige basis gebeurde.

In wezen bestaat het middel van de verzoekende partij uit een weergave van een aantal rechtsoverwegingen uit het arrest Zhu & Chen van het Europese Hof van Justitie (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu & Chen t. Secretary of State for the Home Department). De Raad merkt op dat het Hof van Justitie in het desbetreffende arrest oordeelde dat aan het verblijfsrecht van minderjarige Unieburgers ieder nuttig effect ontnomen zou worden indien de ouder die derdelander is en die daadwerkelijk voor hen zorgt, niet zou worden toegestaan om samen met hen in de gastlidstaat te verblijven. Het Hof van Justitie preciseert dat de minderjarige Unieburger gedekt moet zijn door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van de ouder die derdelander is wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst. *In casu* stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het citeren van een uittreksel uit het arrest van het Hof van Justitie zonder echter verder de geciteerde rechtspraak toe te passen op haar individuele geval. De verzoekende partij blijft volstrekt in gebreke om aan te tonen dat zij in staat is om de zorg over haar dochter te dragen nu niet aangetoond wordt dat ze voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om haar dochter ten laste te nemen. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 18 van het EG-Verdrag, thans artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU)

Er werd geen schending aangetoond van artikel 21 VWEU. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er kan geen schending de materiële motiveringsplicht worden weerhouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar dochter en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;”

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster stelt als zou de weigering van het verblijfsrecht een impact hebben op haar privéleven. Het zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor haar betekenen omdat ze gescheiden zou moeten leven van haar dochter.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij gescheiden zal worden van haar dochter. De dochter kan steeds meereizen naar het buitenland, minstens heeft verzoekster het tegendeel niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de vermeende schending van het art. 8 EVRM merkt de verwerende partij op dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezins leven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

- de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),

- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

- Bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.? R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

- de in casu bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,

- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM. Het derde middel is niet gegrond.”

2.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissingen ertoe zullen leiden dat ze gescheiden wordt van haar dochter, wijst de Raad erop dat in hoofde van de minderjarige dochter van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging genomen werd. Bijgevolg dient haar dochter ook het grondgebied te verlaten, en zal verzoekster niet van haar gescheiden worden.

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM in het kader van haar privéleven aanvoert, laat zij na uit een te zetten welk privéleven in België opgebouwd werd. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog. In dit verband wordt eveneens gewezen op een arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof aangeeft, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme

publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en tot terugbrenging. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3:

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS